

Arrest

nr. 135 066 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van 7 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van 7 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SOUAYAH, die loco advocaat C. CAMPO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 20 maart 1961.

De partijen zijn het eens dat de verzoekende partij op 17 juli 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) heeft ingediend.

Op 7 augustus 2014, met kennisgeving op 22 augustus 2014, neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

G., A. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Syrie (Arabische Rep.) geboren te K. op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag dd. 17.07.2014 haar geboorteakte voor. Dit bewijselement kan haar identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoek(st)er. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen haar identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).”

Eveneens op 7 augustus 2014, met kennisgeving op 22 augustus 2014, neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven : aan betrokkene werd een bevel het grondgebied te verlaten afgeleverd dd 29.07.2013, betekend dd. 01.08.2013. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en bevindt zich nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”

Eveneens op 7 augustus 2014, met kennisgeving op 22 augustus 2014, neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd>

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING: .

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan : aan betrokkene werd een bevel het grondgebied te verlaten afgeleverd dd. 29.07.2013, betekend dd. 01.08.2013. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en bevindt zich nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.

Aan betrokkene wordt de maximumtermijn van 2 jaar opgelegd aangezien betrokkene sedert haar asielaanvraag dd. 28.12.2012 nu een aanvraag in toepassing van artikel 9ter heeft ingediend die negatief werd afgesloten. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat ze stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat het beroep enkel ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing wegens gebrek aan samenhang tussen de drie aangevochten beslissingen. Zij meent dat het om drie onderscheiden beslissingen gaat die niet in eenzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

2.1.2. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

De Raad merkt op dat er sprake is van een voldoende samenhang tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing. Niettegenstaande het feit dat uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet - bepaling waarop de tweede bestreden beslissing is gesteund - zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2.2.2. een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en op dezelfde datum ter kennis gebracht, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché [C.W..] en de tweede en derde bestreden beslissing worden vervolgens andermaal ondertekend door diezelfde attaché.

De Raad stelt verder vast dat er eveneens een voldoende samenhang kan worden aangenomen tussen de tweede en de derde bestreden beslissing. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet gaat het inreisverbod immers gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en daarenboven verwijst de derde bestreden beslissing in casu uitdrukkelijk naar zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande kan er in casu geen betwisting bestaan over het bestaan van voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen.

De exceptie van onontvankelijkheid kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In de nota met opmerkingen wordt eveneens een exceptie van onontvankelijkheid uiteengezet met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, nu de verwerende partij over een gebonden bevoegdheid zou beschikken om in het geval van een vernietiging opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan de verzoekende partij.

Zij stelt in haar nota:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 29.07.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van art. 3 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

De Raad herhaalt dat niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, kan worden vastgesteld dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum door dezelfde attaché en op dezelfde datum ter kennis gebracht.

De exceptie kan in casu niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en het voorzorgsbeginsel”*. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending aanvoert van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien de tegenpartij heeft nagelaten het risico op onmenselijke en mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar het herkomstland te onderzoeken, voor louter formele overwegingen omtrent het identiteitsdocument van verzoeker.

Terwijl artikel 3 EVRM, dat het verbod op onmenselijke en denigrerende behandeling inhoudt, een absoluut karakter heeft in die zin dat het geen uitzondering duldt dat noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Op basis van deze bepaling, die fundamenteel is in een democratische samenleving, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) gemeend dat de lidstaten een vreemdeling niet mogen terugzenden naar een land waar zij het risico lopen op mensonterende en denigrerende behandeling (zie bijv. EHRM, Soering c. Royaume-Uni, 7 juli 1989).

Het Handvest van de Grondrechten van de EU refereert expliciet naar de EHRM-rechtspraak hieromtrent in het artikel 19.2:

“Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen

Het Europees Hof heeft eveneens geoordeeld dat het terugzenden van een ernstig zieke vreemdeling naar een land waar hij geen adequate behandeling kan krijgen, binnen het toepassingsgebied van de artikelen 3 en 13 van de Conventie kunnen vallen. (zie bijv. EHRM, D v. UK, 27 mei 2008).

In de zaak Yoh-Ekale Mwanje tegen België heeft het EHRM ons land veroordeeld voor het schenden van de artikelen 3 en 13 van de conventie op grond van de volgende overwegingen:

« Les autorités belges ont tout simplement fait l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de la requérante pour conclure à l'absence de risque sous l'angle de l'article 3 en cas de renvoi au Cameroun et poursuivre la procédure d'éloignement » (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje t. België, 20 december 2011, § 107).

Hieruit kan worden afgeleid dat - alvorens een ernstig zieke vreemdeling uit te wijzen naar een land dat niet kan voorzien in een adequate behandeling, de autoriteiten op concrete, zorgvuldige en grondige wijze dienen te onderzoeken of de verwijdering van de vreemdeling geen schending van het artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

Deze verplichting is ook uitdrukkelijk voorzien in artikel 5 van de Europese richtlijn 2008/115/EG, genoemd « de terugkeerrichtlijn ».

Het absolute karakter van artikel 3 verplicht de administratie om een concreet onderzoek uit te voeren naar de persoonlijke situatie van de betreffende persoon, onafhankelijk van elke formele voorwaarde.

Echter, de bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze een onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van het artikel 3 EVRM, rekening houdende met de gezondheidstoestand van mevrouw G. (...), en schendt zodoende de artikelen 3 en 13 EVRM, artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en het voorzorgsbeginsel.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 9ter Vreemdelingenwet,*
- Art. 48/4 Vreemdelingenwet,*

- Art. 3 en 13 EVRM,
- Art. 1 t.e.m. 3 van de Wet van 29.07.1991,
- Het 'voorzorgsbeginsel'.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 9ter Vreemdelingenwet, art. 48/4 Vreemdelingenwet, art. 1 t.e.m. 3 van de Wet van 29.07.1991.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Terwijl aan verweerder geen 'voorzorgsbeginsel' bekend is als beginsel van behoorlijk bestuur.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat art. 3 en 13 EVRM zouden zijn geschonden, doordat niet werd onderzocht in welke mate de gezondheidstoestand van verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling met zich zou kunnen meebrengen.

Dienaangaande wijst de verweerder op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over

bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V.* 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu geeft verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en rechtspraak van het EHRM, zonder dit artikel op haar concrete situatie te betrekken, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die *prima facie* wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Verder weze benadrukt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard nu zij haar identiteit niet heeft aangetoond.

De kritiek van verzoekende partij gaat klaarblijkelijk volstrekt voorbij aan de reden waarom haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard, nu zij lijkt aan te nemen dat haar gezondheidstoestand zonder meer mee in ogenschouw dient te worden genomen, nu nochtans werd vastgesteld dat de identiteit van de aanvrager niet is aangetoond.

Terwijl uit de documenten gevoegd bij deze aanvraag ook geenszins blijkt dat de gezondheidstoestand van die aard is dat zij een vertrek in de weg staat.

Zoals de Dienst Vreemdelingenzaken ook uitdrukkelijk heeft vermeld in haar synthesesnota van 07.08.2014, blijkt niet uit het standaard medisch getuigschrift dd. 03.06.2014 dat er sprake is van een onmogelijkheid tot reizen.

Al evenmin blijkt dat er sprake is van een ernstige of vergevorderde gezondheidstoestand.

In het standaard medisch getuigschrift dd. 03.06.2014 wordt melding gemaakt van pijn aan de borsten. Onderzoeken gevoerd naar deze pijn tonen aan dat er geen sprake is van kanker, maar enkel van cysten. Zij neemt hiervoor uitsluitend Ibuprofen 400 mg (een banale pijnstiller, in de laagste dosis beschikbaar). Als behandeling stelt de behandelende arts uitsluitend voorop dat binnen 2 jaar een mammografie dient te gebeuren en dat zij regelmatig op controle moet. Bij gebreke aan behandeling zou er ook enkel sprake zijn van 'pijn en zwelling'.

Daarnaast wordt melding gemaakt van een PTSD. Nochtans blijkt niet uit het standaard medisch getuigschrift dd. 03.06.2014 dat deze diagnose gesteund zou zijn op onderzoeken bij een psychiater. De behandelende arts stelt als behandeling ook enkel 'psychologische zorgen' voorop (en dus geen psychiatrische opvolging). Verzoekende partij neemt blijkbaar ook geen antidepressiva. Uit de medische voorgeschiedenis blijkt niet dat zij ooit werd gehospitaliseerd / het voorwerp heeft uitgemaakt van beschermingsmaatregelen. Het risico bij niet behandeling blijft klaarblijkelijk ook beperkt tot 'slaapstoornissen, nachtmerrie, angst'.

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat uit het standaard medisch getuigschrift dd. 03.06.2014 ook blijkt dat verzoekster Dixarit en Abprazole neemt. Dixarit betreft een medicijn dat opvliegers tijdens de overgang moet bestrijden. Abprazole wordt ingenomen tegen maagzweren. Deze medicatie kan dan ook niet in verband worden gebracht met de aandoeningen aangekaart in het standaard medisch getuigschrift.

De hoge drempel voorzien door de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de termijn van art. 3 EVRM wordt geenszins bereikt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. *J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.*), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 EVRM.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij geeft een uitvoerige theoretische uiteenzetting over de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de toepassing ervan door het EHRM in het kader van zaken waarin een medische problematiek aan de orde is en artikel 19.2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

"42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants' circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the

requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see *Soering v. the United Kingdom*, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances In medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van

een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Door in het eerste middel enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM, hieromtrent een theoretische uiteenzetting te geven en louter algemeen te stellen dat *“de bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze een onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van het artikel 3 EVRM, rekening houdende met de gezondheidstoestand van mevrouw G. (...)”* zonder concreet uiteen te zetten waarom artikel 3 van het EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissingen, maakt de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk. Bovendien gaat zij, waar zij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten het risico op onmenselijke en mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar het herkomstland te onderzoeken, met haar betoog volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen, namelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat zij bij haar aanvraag niet haar identiteit heeft aangetoond op de wijze bepaald in de wet, waarna haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum en een inreisverbod.

Voorts houdt artikel 3 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in, zodat de verzoekende partij niet kan verwachten dat in de motieven van de bestreden beslissingen uitdrukkelijk opgenomen wordt dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd, temeer de verzoekende partij in haar aanvraag niet gewezen heeft op een mogelijke schending van deze bepaling.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden

beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. De schending van artikel 13 van het EVRM kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van genoemde bepaling niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, § 1,4° van de vreemdelingenwet. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet handelt over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl de bestreden beslissingen geenszins werden genomen naar aanleiding van een asielaanvraag of vraag om subsidiaire bescherming. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk.

De Raad merkt op dat haar geen “*voorzorgsbeginnel*” gekend is, zodat de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren, het redelijkheidsbeginnel en proportionaliteitsbeginnel*”.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien de beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden samengaat met een inreisverbod voor 2 jaar.

Terwijl het artikel 74/11 §1 van de wet van 15.12.1980, ingevoegd bij wet van 19 januari 2012, vermeldt dat:

« §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 » (eigen onderlijning).

Het blijkt uit deze bepaling dat:

- De minister of zijn afgevaardigde zich kan onthouden van het afleveren van het inreisverbod;

Dat indien hij dit aflevert, de termijn van 3 jaar (of 5 jaar) een maximumtermijn is;

- Dat deze termijn moet worden vastgesteld rekening houdend met de specifieke omstandigheden van iedere zaak

- En dat het inreisverbod in geen geval is strijd mag zijn met het recht op internationale bescherming.

De voorbereidende werken van de wet bepalen verder dat de terugkeerrichtlijn, die deze bepaling gedeeltelijk omzet, oplegt om "over te gaan tot een individueel onderzoek (overweging 6) en dat men rekening dient te houden met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (eigen onderlijning, Kamer, Doc 53 1825/001 – wetsontwerp van 19.10.2011 tot wijziging van de wet van 15.12.1980, p.23).

In casu, werd de beslissing enkel gebaseerd op de afgifte van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, aan de welke geen gevolg werd gegeven, zonder meer.

Deze motivering voldoet niet aan wat is voorgeschreven in de wet.

Mevrouw G. (...) lijdt immers aan ernstige psychiatrische en fysische problemen. Het is op die grond dat zij een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden indiende op 17 juli 2014.

Deze aanvraag werd op geen enkele wijze inhoudelijk onderzocht en werd onontvankelijk verklaard op 7 augustus 2014.

Daarom, door het afleveren van een inreisverbod, kennis hebbende van de gezondheidstoestand van verzoekster, en terwijl de wet toelaat om dit niet te doen (Artikel 74/11, §2) én haar oplegt om dit niet te doen terwijl een aanvraag tot internationale bescherming op basis van artikel 9ter werd ingediend (74/11 §3), zoals in casu, heeft de tegenpartij artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 geschonden.

De afgifte van het inreisverbod moet in ieder geval beschouwd worden als disproportioneel rekening houdend met alle elementen in het dossier.

Inderdaad, de administratie is ertoe gehouden om te verzekeren dat de beslissing proportioneel en billijk is.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden, wanneer de administratie haar beleidsvrijheid op een kennelijk onredelijke manier heeft aangewend. De beslissing van de administratie wordt als onredelijk beschouwd, wanneer ze niet heeft gehandeld zoals elke normaal voorzichtige en zorgvuldige ambtenaar in dezelfde omstandigheden zou doen.

In toepassing van het evenredigheidsbeginsel geeft de normaal zorgvuldige ambtenaar de voorkeur aan de maatregel die optimaal rekening houdt met de belangen van de burger enerzijds en met de doelstellingen van algemeen belang van zijn administratie anderzijds (<http://www.federalombudsman.be/nl/inhoud/ombudsnormen>) - quod non in casu.

De tegenpartij heeft verder ook zijn formele motiveringsplicht geschonden gezien zij in het licht van deze elementen, minstens zijn beslissing breder had moeten motiveren dan de simpele verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zowel voor wat betreft de redenen die volgens haar toelaten om een inreisverbod af te leveren, alsook met betrekking tot de maximum termijn van 3 jaar zoals voorzien bij wet."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"2.4.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 62 en 74/11 Vreemdelingenwet,
- Art. 3 en 13 EVRM,
- Art. 1 t.e.m. 3 van de Wet van 29.07.1991,
- Het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat ten onrechte een inreisverbod werd opgelegd, nu art. 74/11 Vreemdelingenwet voorziet dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming. Zij wijst andermaal op haar medische toestand en beklaagt zich erover dat deze niet werd onderzocht.

Verweerder wijst erop dat art. 74/11 Vreemdelingenwet stipuleert:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit art. 74/11, § 3 in fine van de Vreemdelingenwet kan aldus worden afgeleid dat geen inreisverbod kan worden afgeleverd indien dit in strijd zou zijn met de vaststelling dat een vreemdeling recht heeft op internationale bescherming, zoals o.m. gedefinieerd in art. 9ter Vreemdelingenwet.

Met haar betoog gaat verzoekende partij er aldus volstrekt aan voorbij dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zodat zij niet kan worden beschouwd als een vreemdeling waarbij het recht op internationale bescherming werd vastgesteld.

Met haar vage verwijzing naar haar ‘ernstige psychiatrische en fysische problemen’, slaagt zij er bovendien geenszins in aannemelijk te maken dat haar gezondheidstoestand van die aard is dat deze eraan in de weg staat dat zij het Rijk zou verlaten.

Verweerder verwijst ter zake naar haar uiteenzetting in repliek op het eerste middel van verzoekende partij, die alhier als herhaald kan worden beschouwd.

Waar verzoekende partij verwijst naar het feit dat art. 74/11, § 2 Vreemdelingenwet de mogelijkheid geeft aan de gemachtigde van de Staatssecretaris om geen inreisverbod op te leggen, laat verweerder gelden dat uit dit artikel niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod.

Het middel faalt in rechte.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. In het tweede middel voert de verzoekende partij aan dat de redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd en de duur van het inreisverbod, namelijk 2 jaar, niet afdoende werden gemotiveerd door de loutere verwijzing naar een eerder bevel.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De derde bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd dat gepaard gaat met het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2014, omdat de verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, meer bepaald aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2013 waaraan zij geen gevolg gaf. De verwerende partij wijst er op dat zij zich nog steeds illegaal op het grondgebied bevindt en dat de maximumtermijn van 2 jaar wordt opgelegd aangezien betrokkene sinds haar asielaanvraag van 28 december 2012 nu een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die negatief werd afgesloten, terwijl zij niet de minste intentie zou vertonen om het grondgebied te verlaten en ook niet zou blijken dat zij stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Gelet op het voorgaande kan zij niet ernstig voorhouden dat de derde bestreden beslissing louter werd gemotiveerd door de verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de derde bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de voorgehouden schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de derde bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)"

In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd om de hogergenoemde redenen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar medische problematiek op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, die heeft geleid tot de eerste bestreden beslissing, en zij meent dat de verwerende partij haar geen inreisverbod kan opleggen hangende de aanvraag, wijst de Raad er op dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard om reden dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze haar identiteit heeft aangetoond conform de wettelijke bepalingen – deze beslissing betreft in casu de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven door de verzoekende partij geenszins worden weerlegd. De verwerende partij heeft allerminst beslist een inreisverbod toe te kennen alvorens een onderzoek te voeren naar de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, mede gelet op het feit dat in het inreisverbod verwezen wordt naar de negatieve beslissing aangaande genoemde aanvraag. In zoverre de verzoekende partij de verwerende partij terechtwijst omdat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet ten gronde zou hebben onderzocht, dient erop te worden gewezen dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, zodat een onderzoek ten gronde zich niet opdrong. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet welke omstandigheden een “individueel onderzoek” behoeften en de afgifte van een inreisverbod in de weg staan.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de derde bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de derde bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is

onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM in de hoofding van haar tweede middel aanvoert, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM in de hoofding van het tweede middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN